

Szente B. Levente A HÁZ BELÜLRŐL

a polcokon még ott voltak
az antikvárium illatú könyvek
meg azok a kövek és az ősvilági lenyomatok
és a már sárga fényképek között turkáltál éppen
amikor elhúztam a régi sötétítőt – emlékszem
te éppen sóhajtottál hogy mennyire fáj
én rád néztem mereven kissé riadtan tán
mozdulatlan álltam ott
körüttünk megannyi gyöngé fényárny
a régi tárgyak és bútorok között
a fali tükör mint szétmázolt tér-idő kapu
és összerezzenem mert
féltettelek tán most
ebben a megfeszített percben elveszítelek
mintha lelkünk összekapcsolódott volna mégis
olyan volt akár a ház belülről –

csak a küszöb volt mi bent tartotta a meleget

(ÉS VÉGE)

miként a hajnal is
ha szorosán átölel

mint szobádban a régi árnyak
a fogason néma sorban a kabátok

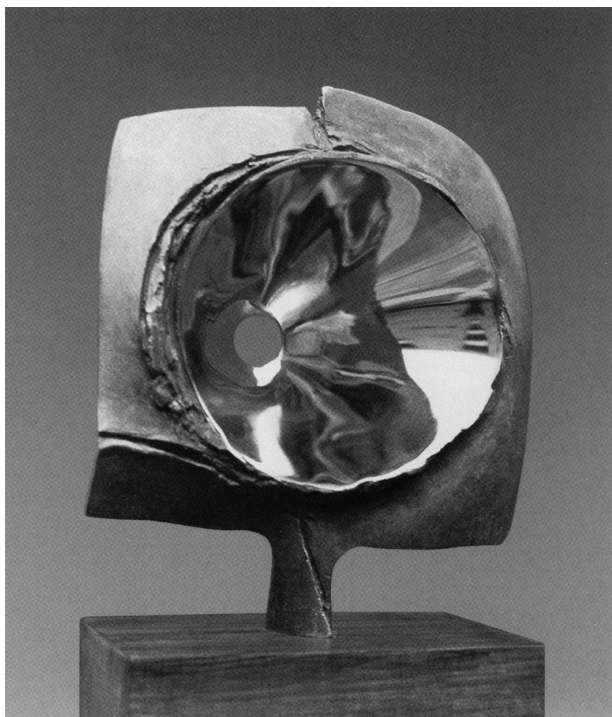
szekrényedben vállfák
színes ingek és egy nyakkendő árván

naponta nézed számba veszed
emléked távozóban pedig az egyetlen kincsed

levelet már nem vársz nincs kitől,
minden a régi lelked a tested uralta fegyőr

miként estéknként is
látod mindig ugyanaz: hiányzol – mondogatod csak most csak itt

bár egyszer ölelne még át s maradni véle
együtt zuhanni esni aztán szerelembe vele és vége.

Időlagút (1983, bronz)